

Metres dins el meridià, Institut Francès de Barcelona, 2000.

Foto: Joan Pere Massana

La revolució artística d'aquells moments, amb totes les seves implicacions, ha anat formant una "Acadèmia" i un "Manierisme" decadent sota els lemes: avantguarda i contemporaneïtat (...), davant uns "Neo", "Post", "Hiper"..., que afirmen una convivència d'estils i discursos amb certes toleràncies i on sorgeixen aportacions sinceres d'autors atemporals pel seu grau d'universalitat.

Crec, per acabar amb aquestes pinzellades i amb cap ànim de dogmatitzar o molestar (que no és la meua feina ni intenció), que l'art d'aquest segon mil·lenni recordarà als historiadors que vindran, alguns plantejaments duals del primer: on hi havia un art narratiu, explicatiu, de primera lectura, convivint amb un

art universalista, emotiu i referencial; i on els autors i els receptors triaran el medi més adequat a les seves necessitats, amb més o menys valor artístic, social, cultural i econòmic.

El segle XXI ens donarà, igual que en aquells moments, un art globalitzador, extens i majoritari, juntament amb un art de codis tancats, especialitzat i minoritari.

Triem l'opció que triem segons les nostres necessitats, crec que seria interessant —i tiro per casa— que desestiméssim els ulls i apostéssim per l'ànima⁶. No caldrà portar tantes etiquetes, sols caldrà aturar-se a voler entendre, a no perdre els orígens, a no perdre la sinceritat,... a aturar-se.

¹ És difícil definir-lo com a tal quan l'artisticitat es resol amb l'expressió i en el concepte individualista d'inebilitat i "irrepetibilitat" com afirma Omar Calabrese en *El lenguaje del arte*. Barcelona: Ed. Paidós, 1987, pàg. 134.

² Per mitjà de la interdisciplinarietat els autors han pogut desviar els seus anhels cap a elements conductors de recursos canviants, pioners... capdavanters.

³ Alberto Cardín, en *Lo pequeño y lo ajeno* (Tientos etnológicos II) Barcelona: Icaria Editorial, 1990. Amb el seu pensament subtil i el seu llenguatge moltes vegades irònic, feia referència a aquesta "sublimació de 'referzo narcicista (...) en el que el conformismo más brutal se adorna con todo tipo de extravagancias destinadas a la mera remoción del hastio', Las estragos del gusto pàg. 57-66.

⁴ El crític d'art i filòsof Arnau Puig, en *Las Vanguardias artísticas catalanas*, Barcelona: Ed. Barcanova, 1993, fa un repàs exhaustiu a

l'evolució de l'art català a partir dels seus artistes i els moviments als quals pertanyen, i on hi apareixen els autors, ja clàssics, dels nostres dies, amb pinzellades analítiques d'autors no tan coneguts en aquells moments i que han aportat nous valors a l'art contemporani. Els que també hi són... pàg. 155 - 167.

⁵ Malgrat que la percepció de la realitat s'oposi moltes vegades a la imaginària "la representació és un acte constitutiu idèntic i radical del real i l'imaginari". Morin, Edgar. *El método. El conocimiento del conocimiento*. Al Madrid: Ediciones Cátedra, 1988.

⁶ En aquest sentit ens són properes les reflexions d'alguns pensadors del segle XII com Guillem de Saint-Thierry o Sant Bernat, on es distingeix "Thome carnal" de "Thome espiritual" per la recerca de l'exterioritat i desorientació del primer, davant la interiorització i desmaterialització del segon. Davy, M.M. *Iniciación a la simbología románica*. Madrid: Ed. Akal, 1996, pàg. 58-61.